

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3506/2019
20.11.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац и Бранка Станића, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милан Петровић, адвокат из ..., против туженог АД "ББ" ..., ради исплате накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2671/18 од 15.05.2019. године, у седници одржаној 20.11.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 2671/18 од 15.05.2019. године, тако што се ОДБИЈА жалба туженог и потврђује пресуда Основног суда у Вршцу П1 130/17 од 10.05.2018. године.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужиоцу накнади трошкове ревизијског поступка у износу од 21.500,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема отправка пресуде.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Вршцу П1 130/17 од 10.05.2018. године, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да му исплати износе ближе описане у том делу изреке на име неисплаћених накнада за исхрану у току рада и на име регреса за коришћење годишњег одмора и обавезан тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 63.300,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2671/18 од 15.05.2019. године, преиначена је првостепена пресуда, тако што је одбијен тужбени захтев у целости и одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка. Одбијен је као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова првостепеног и другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужилац је изјавио ревизију на основу члана 403. став 1. тачка 2. и члана 404. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија дозвољена као редовна на основу члана 403. став 1. тачка 2. ЗПП.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је запослен код туженог у Организационој јединици ... где је обављао послове високо квалификованог бравара, након тога послове пословође, а почев од новембра 2017. године послове високо квалификованог бравара по основу закљученог уговора о раду од 04.02.2003. године. Анексом број ... уговора о раду од 28.08.2015. године тужени као послодавац следбеник и тужилац су изменили уговор о раду који је закључен између тада "ВВ" АД као послодаваца претходника и тужиоца као запосленог и констатовано да је тужени као послодавац преузео Колективни уговор са припадајућим анексом. Тужиоцу није исплаћивана накнада за исхрану у току рада и регрес за коришћење годишњег одмора. Обрачун зараде која у себи садржи вредност за исхрану у току рада и регрес у току целог спорног периода тужени није доставио тужиоцу, нити је тужилац добио било какво објашњење од надлежних лица туженог којима се обраћао зашто се накнада не исплаћује и не исказује у обрачунским листићима зараде. Према налазу и мишљењу судског вештака утврђено је да тужени није тужиоцу обрачуном исплатио накнаду за исхрану у току рада и вредност од 1/12 регреса за коришћење годишњег одмора нити је доставио структуру вредности једног радног сата због чега није било могуће утврдити да ли су у вредност једног радног сата укључене накнаде за исхрану у току рада и вредност регреса од 1/12 за коришћење годишњег одмора, те да је последњи номинални износ који је исплаћен тужиоцу на име основне зараде, а што је пре ступања на снагу анекса Колективног уговора код туженог износом од 2.154,20 динара док последњи износ регреса који је исплаћен тужиоцу на име основне зараде 897,58 динара, да почев од 2002. године топли оброк и регрес нису укључени у зараду, нити су посебно исказивани, те да је тужиоцу топли оброк последњи пут исплаћен одвојено од зараде јуна 2002. године, док је регрес последњи пут исплаћен одвојен од зараде у фебруару 2002. године, те да је након доношења Колективног уговора којим је у члану 57. став 2. прописано да је у вредност једног часа из става 1. истог уговора укључена месечна вредност за исхрану у току рада и вредност 1/12 регреса за коришћење годишњег одмора месечна зарада тужиоца наредног месеца и даље остала иста.

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев закључујући да тужени на коме је терет доказивања није доказао да је вршио обрачун и исплату по основу обрачуна накнаде за исхрану у току рада и регрес према висини која је била одређена ранијим Колективним уговором туженог (објављеним у "Службеном

гласнику РС" 57/95 и 7/00") односно применом параметара које је тужени примењивао приликом обрачуна ових накнада.

Супротно, по оцени другостепеног суда, ни у посебним ни у општим прописима не постоји основ за остваривање права тужиоца на накнаду трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора за спорни период јер нема одговарајућег Колективног уговора по коме би то право могло да се оствари. Осим тога, пропуст послодавца да у обрачуну зараде искаже податке по основу накнаде за исхрану и регреса за коришћење годишњег одмора не води закључку да износи по овим основима нису исплаћени тужиоцу. Због тога је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев у целости.

Становиште другостепеног суда није правилно.

Посебни колективни уговор није утврдио однос зарада и осталих примања које улазе у зараду, нити је то учињено уговором о раду иако им то право закон признаје. Последице нејасног општег акта не сме да трпи запослени. Ако јача уговорна страна (послодавац) припреми текст уговора (као у овом случају), нејасне или недовољно одређене одредбе тумаче се у корист друге стране (члан 100. ЗОО). Када општи акт, уговор о раду, а ни обрачунска листа не конкретизују и не врше раздвајање (тужени ни вештаку о томе није доставио прецизне податке), ово право тужиоцу треба признати (Закон о раду га признаје у члану 118). Из свих истакнутих разлога, имајући у виду и да тужени, на кога пада терет доказивања, није до закључења главне расправе извршио прецизирање и раздвајање регреса и топлог obroка у структури зараде, ови захтеви тужиоца су усвојени, као и захтев за накнаду трошкова превоза за долазак и одлазак са посла, у складу са чланом 118. став 1. тачка 1. Закона о раду, према коме запослени има право на накнаду ових трошкова, у складу са општим актом и уговором о раду, у висини цене превозне карте у јавном саобраћају.

Висина регреса и топлог obroка може бити утврђена вештачењем на основу параметара из ранијих општих аката по основу законске или судске аналогије, као и на основу слободне оцене без вештачења, ако се новчана обавеза не може утврдити односно може се утврдити са несразмерним тешкоћама (члан 232. ЗПП).

На основу члана 416. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

На основу чл. 153, 163. и 165. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је обавезао туженог да тужиоцу накнади трошак састава ревизије у износу од 12.000,00 динара, чија је висина одмерена у складу са Адвокатском тарифом, таксе на ревизију у износу од 3.800,00 динара и таксе на ревизијску одлуку 5.700,00 динара, све одмерено према важећој АТ и ТТ. Преиначењем одлуке другостепеног суда и одбијањем жалбе туженог је потврђена првостепена пресуда која у себи садржи и решење о трошковима првостепеног поступка који су тужиоцу досуђени.

Како трошкови одговора на ревизију не представљају трошкове потребне за вођење парници на основу члана 154. став 1. ЗПП-а, одлучено је као у изреци.

**Председник већа
судија
Звездана Лутовац,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић